

KS. BRANDOWSKI ALEKSANDER (1837-1903)

Urodził się 27 grudnia 1837 roku w Lisewie koło Żerkowa, był synem Jana, miejscowego nauczyciela i Augusty z domu Welc. Uczęszczał do Gimnazjum św. Marii Magdaleny w Poznaniu, egzamin maturalny złożył 11 marca 1861 roku. Studia teologiczne odbył w Arcybiskupim Seminarium Duchownym w Poznaniu i w Gnieźnie. Wyświęcony został w 1864 roku i niebawem powołany jako wikariusz na parafię w Borku Wlkp.. Od 1865 roku zarządzał tam parafią, instytucję kanoniczną otrzymał w 1868 roku. Działalność duszpasterską i poczynania na polu gospodarczym łączył z pracą historyka. Zajmował się dziejami kościoła w Polsce w okresie reformacji, a szczególnie historią miejscowego kościoła, znanego sanktuarium maryjnego. Jego z tego zakresu ogłoszone były w tygodniku „Warta” (w latach 1877-1889).

Policja pruska w dokumentach z 1900 roku odnotowała, że był człowiekiem o dużej kulturze, odczytanym, a zarazem jako jedyny katolicki ksiądz w powiecie bywający na przyjęciach urządzanych z okazji urodzin cesarza. Jednak już w roku następnym w piśmie do nadprezydenta prowincji poznańskiej wymieniony został przez landrata powiatu koźmińskiego jako przykład ostrożnej działalności kleru polskiego, wywierający wpływ na lud w duchu narodowym, polskim. Również naczelną prezes w raporcie skierowanym do ministra do spraw kościelnych i szkolnych (1901), egzemplifikując działalność narodową kleru polskiego, przytoczył jego nazwisko (starszego już wiekiem duchownego), jako kierującego polską spółką gospodarczą. W tym czasie sprawował bowiem funkcję prezesa rady nadzorczej Banku Ludowego w Borku. W latach 1902-1903 należał do Towarzystwa Kolonii Wakacyjnych i Stacji Sanitarnej „Stella” w Poznaniu.

Pozostał do końca życia w Borku, zmarł tam 29 grudnia 1903 roku.